

כל שעה פרק שני פסחים

א) סנהדרין [פג]. פה,
ב) [קדושין מז]: סנהדרין
פה. וזהו פה. מזהו ג.
ג) שעת מו' ב. שעת מו' ב.
ד) ממות ס': תרומות
פ"ב מ"ב ימות פ"ה.
ה) [מן העמל על הטהור
ליל]. ו [ומאמר קדשין
ליל]. ו [ויקרא ד,]
ו) [ויקרא כב,] ו [דף
לב,] ו [ביצה ג,].
ז) [ויקרא ד,] ו [כרתות
ט,]. ו [ש"ת מו'] ו [ע"כ
ט. ד"ה ו'ר' וטעם וימה
פ. ע. ד"ה פ"ב ע"ה ע"ה
ד"ה ומה ב"ב כ"כ:
ו) [ש"ת מו'] ו [ויקרא כב,
טף ד"ה ו'ר' וטעם וימה
ד"ה שפ"ה].

היזר. וזהו קדש ששגגה מעילה: ר' אומר צמיפה. כלמפרש
גמר חטא חטא הנאת קדש מאכילת תרומה כמיז הכל וחספה
בשגגה^א וכמיז בתרומה לא יאפו עליו חטא ומתו זו וגו' [ויקרא כג]:
והי"א **צוארה**. רבנן נמי אית להו גזירה שוה דר' דהא עיקר
גמילתא דמעילה צהא גזירה שוה
גמילתא דכפרת חמישי דמעילה (דף יז:)
צביייתא גבי פגם ונהנה ונדצר
שפגם נהנה ונתלוט מן הקרקע
ובשלתי שגשה שלימותו כל הני
מתרומה גמרי צה וזהוהרה נמי
מתרומה גמרי מה אכילת תרומה
הוהיר דכתיב (ל) לא יאכל קודש^א ו
הנאת קדש דמעילה הוהיר ומיזה
מיתה לא גמרינן מינה כלמפרשי
רבנן טעמייהו בסנהדרין [פד]. דמיעט
רמתנא בתרומה ומתו זו והאי זו
מיעוטא זו ולא צמעילה וכן עיקר:
מאי טעמא דרבי גרסינן: ומינה.
היינו נרגא. כלומר ויוון דמיתה
מהכא נפקא לן על כרחין הכי מילף
ומינה מה תרומה מיתה הכמוצה צה
לאכילה כמצה שאלו כפירה ליה מעילה
אין מיתה עד דאיכא כיה וליכא
למימר דתנא הכי תאמר צמעילה
שחייב צה מיתה צפחות מכיז:
ומסקיף לה רב
פפא. להני דשדו ציה נרגא: **ממאי**
דרבי. בתרומה כרבנן דפליגי אדאצא
שאלו כפירה ליה דצדעו כיה בתרומה
דילמא כמצה שאלו כפירה ליה וספיר
מזי למילף מינה מיתה צמעילה
דהא צבוה פרוטה מתרומה אפילו
לפחות מכיז: **מר צביה דרבינא**
אמר. הוה מתניתא דלעילויט^א צביעוצא
אימני צבי מדרשא והכי קאמר סיפא
לא אס אמרת צשאר מצות שכן לא
חייב צהן קרבן צבוג. (ט) שאין מתכוין
לאותה כמצה שובג שמתכוין לאותה
מלאכה: **שאם נסכוין לחסוד אס**
הטלו. שחא מתכוין לדבר המתור
וחתך את המחוזר שאפילו צצבת
פפור דמלאכת טעמא צעיינן^א שיתכוין
לחמיכת מחוזר ומיזו שגג צצבת
שאינו יודע שהוא שבת או אינו יודע
שהמלאכה זו אסורה: **סאמר צמעילה**
שאם נסכוין צו שומעל. כון היו כאלן

היזר במעילה בכייתה רבי היא דתניא (ה) היזר
במעילה רבי אומר בכייתה והכמיז אומריז
באזהרה מאי טעמא דרבי אמר רבי אבהו
גומר חטא חטא מתרומה מה תרומה בכייתה
אף מעילה בכייתה ומינה מה תרומה בכייתה
אף מעילה בכייתה ותתקוף לה רב פפא ממאי
דרבי כרבנן כפירה ליה דילמא כאבא שאלו
כפירה ליה דאמר יש בה שוה פרוטה אע"ג
דלית בה כוית והא רב פפא הוא דאמר דאבא
שאלו תרתו בעי אלא ש"מ הדר ביה מר
בריה דרבנא אמר הכי קאמר לא אס אמרת
בשאר מצות שלא עשה בהן שאין מתכוין
כמתכוין שאם נתכוין לחתוך את התלוש
וחתך את המחובר שפפור תאמר במעילה
שאם נתכוין להתחכם בגזיו חולין ונתחכם
בגזיו עולה שמועל בר נחמן בר יצחק אמר
הכי קאמר לא אס אמרת בשאר מצות שכן
לא מתחייב בהן שאין מתעסק כמתעסק
שאם נתכוין להגביה את התלוש וחתך את
המחובר שפפור תאמר במעילה שאם
היושט ידו לכלי ליטול חפץ וסך ידו בשמן
של קודש שמועל אמר מר בד"א במפרשי
תרומה והחמיצה אבל הפריש חמין תרומה
דברי הכל אינה קדושה מנא הני מילי^א אמר
רב נחמן בר יצחק אמר קרא יתתן לו ולא
לאורו מתיב רב הונא בריה דרב יהושע
ז"א אין תורמין מן (ה) הטמאה לטהורה ואם תרם
בשוגג תרומתו תרומה וזהו ר' אבהו ור' אבהו
לאורו קשיא התם היתה לו שעת הכושר
הכא לא היתה לו שעת הכושר ודלא היתה
לו שעת הכושר היכי דמי כגון דאחמיץ
במחובר אבל אחמיץ בתלוש הכי נמי דקדשה
א"ל אין בגזירת עירין פתגמא (ו) ובמאמר
קדישין שאילתא וכן מורין רבי מדרשא
כוותי כי אתא רב הונא בריה דרב יהושע
אמר
תרומה טמאה דלא חזיא
נפקא ואם תאמר ובעל הגמרא דצעי מנהני מילי והא הכן
מנאי דהן צבייתא דהפריש חמין תרומה ד"ה אינה קדושה כיון
דכפירה להו דאסור צנהגה דבר פשוט הוא דליו קדוש ומאי
קצעי ליה יש לומר דפשיטא ליה לגמרא דלא איצטרך למיתא
צביייתא ד"ה אלא לרבי יוסי הגלילי דמשום דהן דאסורי צנהגה
לא איצטרך למיתא ולהכי צעי מנהני מילי לרבי יוסי הגלילי אי
נמי רב נחמן גופיה דמפרש לו ולא לאורו קאמר מה"מ לפי שהיה
פשוט לו דלפיכא דכ"ע קמי הכי וכו"ה איכא צממה דכתיב:
אמר

ומינה מה תרומה בכייתה. ר' אומר צמיפה. כלמפרש
גמר חטא חטא הנאת קדש מאכילת תרומה כמיז הכל וחספה
בשגגה^א וכמיז בתרומה לא יאפו עליו חטא ומתו זו וגו' [ויקרא כג]:
והי"א **צוארה**. רבנן נמי אית להו גזירה שוה דר' דהא עיקר
גמילתא דמעילה צהא גזירה שוה
גמילתא דכפרת חמישי דמעילה (דף יז:)
צביייתא גבי פגם ונהנה ונדצר
שפגם נהנה ונתלוט מן הקרקע
ובשלתי שגשה שלימותו כל הני
מתרומה גמרי צה וזהוהרה נמי
מתרומה גמרי מה אכילת תרומה
הוהיר דכתיב (ל) לא יאכל קודש^א ו
הנאת קדש דמעילה הוהיר ומיזה
מיתה לא גמרינן מינה כלמפרשי
רבנן טעמייהו בסנהדרין [פד]. דמיעט
רמתנא בתרומה ומתו זו והאי זו
מיעוטא זו ולא צמעילה וכן עיקר:
מאי טעמא דרבי גרסינן: ומינה.
היינו נרגא. כלומר ויוון דמיתה
מהכא נפקא לן על כרחין הכי מילף
ומינה מה תרומה מיתה הכמוצה צה
לאכילה כמצה שאלו כפירה ליה מעילה
אין מיתה עד דאיכא כיה וליכא
למימר דתנא הכי תאמר צמעילה
שחייב צה מיתה צפחות מכיז:
ומסקיף לה רב
פפא. להני דשדו ציה נרגא: **ממאי**
דרבי. בתרומה כרבנן דפליגי אדאצא
שאלו כפירה ליה דצדעו כיה בתרומה
דילמא כמצה שאלו כפירה ליה וספיר
מזי למילף מינה מיתה צמעילה
דהא צבוה פרוטה מתרומה אפילו
לפחות מכיז: **מר צביה דרבינא**
אמר. הוה מתניתא דלעילויט^א צביעוצא
אימני צבי מדרשא והכי קאמר סיפא
לא אס אמרת צשאר מצות שכן לא
חייב צהן קרבן צבוג. (ט) שאין מתכוין
לאותה כמצה שובג שמתכוין לאותה
מלאכה: **שאם נסכוין לחסוד אס**
הטלו. שחא מתכוין לדבר המתור
וחתך את המחוזר שאפילו צצבת
פפור דמלאכת טעמא צעיינן^א שיתכוין
לחמיכת מחוזר ומיזו שגג צצבת
שאינו יודע שהוא שבת או אינו יודע
שהמלאכה זו אסורה: **סאמר צמעילה**
שאם נסכוין צו שומעל. כון היו כאלן

מיתה אס לא כשיעור אכילת תרומה
דצשאר נהנה ליכא מיתה אלא
לאכילה אפילו לרבי דומיא דתרומה
וזהו תאמר אמאי אין מפרש לא אס
אמרת צשאר מצות שלא חייב מיתה
עד דהוי כיה צבדי אכילת פרס תאמר
צמעילה דאפ"י צעיינן כיה הא מנן
צפרק הנהנה (מעילה יז:). זיכף את
המעילה אפ"י לזמן מרובה ל"ל דאיכא
נמי למיפך דילף מתרומה שלא
יזטרף: **אף מעייה בכייתה**. מינה
לר"י דהכא משמע דמאלן דילף חטא
חטא כפירה ליה דמעילה צבוית כמו
תרומה וכולהו אית להו גזירה שוה
צפרק הנהנה (סג זכ עט) ילף מעילה
מתרומה למילי טעבא ורבנן לא פליגי
ארצי אלא לעינן מיתה מאלן דלמיכ
צו ולא צמעילה ואס מ"ט דרבנן^א
דלעיל דאמרי לא אמר שוה פרוטה
אלא לעינן מעילה אכל בתרומה עד
שהא צו כיה: **היו לפניו שוה**
את התלוש וחתך את המחובר.
ר"ת מפרש נמצא שהוא מחובר ל' דאי
נתכוון לחסוד תלוש זה וחסך מחובר
אמר מתי אימיה נתכוון לתלוש אפילו
נתכוון לחסוד מחובר זה וחסך מחובר
אמר פפור הוהילי ולא איצטריך
מחצבת^א דמנאי צבדי צפרק ספק
אכל (כרימות כ). היו לפניו שוה מנות
ונתכוון לככות את זה וככה את זה
פטור: **היה לוי ורא אורו**. אור"י
דלא איצטרך למידרש מלו אלא לר'
יוסי הגלילי דלית ליה חמין מנות
צנהגה^א דלהנן מנאי דאסרי חמין
צנהגה נפקא לן מונחן לכהן את
הקודש דבר הראוי להיות קודש אז
מתן תרומה שאין ליתן אלא מזי
דשי צנהגה לכל הפחות דשיכא
ציה נמיה ולכן משמע ליה למידרש
מתן לו דבר הראוי לאכילה ולא
דבר שאין ראוי אלא לאורו והיינו
אלא לאורו דאסור הגאה מתמן
ההוא דגנן תתן לו. והא הכן
כלומר תתן לו תרומה
מה שראוי לו לאכילה
ולא לאורו מה שאין ראוי
לו. ואע"פ שראוי לאורו,
צעיינן לו משה. ומתכוין
מיתנן בהרימות פ"ב אין
תורמין מן הטמא על
הטהור ואם תרם בשוגג
תרומתו תרומה, ואסאי
והוא אינה ראוי לו.
ועיקרון שאני הכא היתה
לה שעת הכושר קודם
שמתמא, אבל הא הדיא
הפריש חמין תרומה כפסח
דבריו הכל אינה קדושה,
כגון שהכושר חתיים
והחמיצה וכן מחוברין
קודם קצירתן שלא היתה
להם שעת הכושר כלל.
ואמרינן מכלל דאי היתה
לה שעת הכושר, כגון
דהחמיצה אחר תלישה
הכי נמי דקדשה. אמר
ליה רב נחמן בר יצחק
אין הכי נמי בבזירת עירין
פתגמא ובמאמר קדישין
שאלתא וכן מורין כבי
מדרשא כותי.

מוסף רבינו הגאון

בגורת עירין פתגמא
ומאמר קדישין שאילתא
עוד דברת דין וזכרון ויקרא
די שליט עלאה במילכות
אנשא ולמן די יבא
יתנה ושפל אנשימ יקום
עלה. תיאל די די
תורה אור השלם
1. ראשית דין ג' חייש
ד' תורה וראשית מ'
צחק תקן ל':
דברים ד'
2. בגורת עירין פתגמא
ומאמר קדישין שאילתא
עוד דברת דין וזכרון ויקרא
די שליט עלאה במילכות
אנשא ולמן די יבא
יתנה ושפל אנשימ יקום
עלה. תיאל די די

הנהרות הב"ח

רש"י ד"ה ותמיז
וכי וחסד דכתיב שאלתא
לא יאכל: ד"ה מר
כיה כי צבוג צבאין
מתמין:

גליון הש"ס

תום ר"ה תתן לו. דלחג
תנא דאמרי חמין כמחמא.
כ"י עעין דלכאיה ל'
ז"י קרא לל דהא לן
יוכל לקוח שם תמיז'
דמסוי ה"א לא דתי'
הוה דלמאן כ"י דברים
שעלן כמכונ כ"י ועי'
כרימות דף ע"א:

מוסף רש"י

היזר במעילה. הנה
מן הקדש שיש בו
מעילה שבו (סנהדרין
פג). במיתה. כימי
פגם צמיפה. שעת מו' ב. גמור
חטא חטא מתרומה.
לבו דברים ה' אמת
צתומה חטא כמצה שובג
ולא יאפו עליו חטא
עליו חטא
ולא לאורו. חמין לו
דבר האלו לו לאכלול ולא
למת לאורו לכסוק (פסח
כה). בשוגג תורמתי
תרומה. דלחמיץ במיתה
דמיז ולא משאו עליו
חטא כהימסו את חללי,
לא חיל קדוש משאלות
חטא לתת מאלן לתורם מן
הקדש על הויף שמתרומתו
תרומה (מנות כה).

עין משפט
גר מצוה

לג:

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

צבא א מיו פ"ב מוג' המנות הלכה יא ופ"ו מוג' לחיי מוג' הלכה: ק ב מיי פ"ט מהלכות טומאת אוכלין כ"ב: קא ג ד מיי פ"ב מהלכות טומאת הלבנה י"ב: הלכה י"ב:

מוסף רש"י

דורכן פחות פחות מביציה. דאי יזהר, הא אינו משקין כביצה מליחה טיפה ראויה טומאה אולם שתי מהם כביצור (קטן ד'ד). כביצה מבונה וחרוץ. מנהג הא כמנהג טירות ומפרש על כביצה ולבד שלג יגע שמקנה. שתי נטע אלף חלוט, אולי דביצה טומאה הוא לבי מטיי טיפה קטומה חסר ליה מביצה ואין האוכל אפי"ס שהוא טמא ממה שקנה האוכל צורך ממה אחרים פחות מביצה, אלא אם היה נטע במקנה אינו ליה משקה מקנה טומאה בכל שעות יומי כביצה טומאה שתי טיפה טמא. שתי טיפה טומאה כביצה. ועמה מן דוקא נקט, שאי טומאה בהיסט, והיא טומאה שכן אלא מטמי. נטע. ועמה מן לביצה נקט דהו אב לביציה, ממש דקתיי טיפה אלא זכ שפוטו וחסו ועניסו אפילו נרתי יתיר טמא, שתי טיפה טיפה ראויה טומאה המשקה במשא אב (שבת קפ"ה).

רבינו הגאון

רב הונא בריה דרב יהושע אמר בעיני ראיתי, מי ששיריה מחרין לישראל, יצאת תורתו חסר בספי ששיריה אחריו לישראל. אמרי משמיה דר' יוחנן עניבים שנטמאו ודורכן פחות פחות מביצה ויגע כשר לביציה, אלא אם קשר משקין מופקד מפרד בתוך הדין ואינו חשבוני מן האוכל שנטמא מעט. לאימתי מטייל לבי חסר לו, בחד דחסו ליה ליה ליה אבא אוכל כביצה לביציה אלא ליה מטייל. ואקשיני אי יחי אמיא ודורכן פחות פחות מביצה קתי. אפילו כביצה נטי דהא תן במהירות שפוט (מ"ג) טמא מן שפוט וזיתים ועניבים כביצה מכותה משקה ונחטו מתוך חסר פניו שאין בו כביצה דכמפקדו לאו בו קבולי טומאה הוא. ותלוי יגע המשנה ובלבד שלא יגע במקום המשקה. ויחר מביצה טמא, שמכין שיצאת טיפה ראשונה נטמאת מביצה. וישני מוני שפוט קתי ידעבו, אבל לכתחלה לא שריקן ליה, ואי שריקן ליה כביצה חיישינן דלמא אתי למפרידו. ומיהו מביצה, ותן יחיד מביצה טמא שריקן שיצאת טיפה ראשונה נטמאת מביצה, לפיכך לא שריקן אלא פחות פחות מביצה. וכן, ואם כן טומאה שלהם להיכן הלבד והגן דייקן כשר לביציה, אלא אם קשר רב חסדא משקה מעבד בליע, ויכין שנטמאו מעבד אבא הלבד טומאה. ואקשיני אי יש נטמאו ועניבים נטמאו גם המשקין, והא טמא מן שנגע בעניבים טמאן, ותן טמא מה

אמר קרא ראשית ששיריה ניכרים. ואם חסדא הוא שיריה ניכרים דמערקא הוה אסירא בהנאה של כילוי כגון הדלקה וכיוצא בו מדי דהוה אטבול טמא דאין מדליקין בו ומשעת הרמה ואילין מדליקין בו ו"ל דדוקא טבול טמא אין מדליקין כדרשין **א** את משמלת תרומות בשתי תרומות הכתוב מדבר מה תרומה טהרה אין לך זה אלא משעת הרמה ואילין אף תרומה וכו' אכל טבול של תמן מדליקין דלא **א**יירי אלא בשתי תרומות: **לאימת מתבשרי** אפי' חסדא אהו וכי חסדא אהו **ב**צייר **א**יה שיעוריה. מכאן מקשה ר"ת לפי"ה דפי"ש דכל שהוה מקבל טומאה מן התורה דהא מני נפיק מינה פורתא מתבשרי ומדי מקבל טומאה כל הנשרף דמשקין מיבלע בליעי הו"ר יוסף מירץ דלע"פ שאוכל מקבל טומאה בפחות מביצה **א** אין מקבל הכשר בפחות מביצה ואומר ר"י דייקו טמא דמאשר יאכל נפיק לה אלו לטמא אחרים כביצה אוכל הנאכל צבת אחת ועלה קאי אשר יצא עליו מים אלא לא מקבל הכשר בפחות מביצה **א** ועוד מקשה ר"ת דלמתיין **ב** אלו עוברין לקמן (מד.) השום והשמן של תרומה ומקפה של חולין ונגע טבול יוס במקמחם לא פסל אלא מקום מגעו וכדא צלל הספרים והדין זה מקום מגעו אמאי פסול והא לא הוה כביצה אלא לא מקבל טומאה ככל שהוה רש"י מוחק **א**ס מן הספרים ומפרש דזוקא ועוד ס' ר' אליהו מצייר ליה מתי"ב דדרשין גבי כלי חסר דמתי"ב ואותו תשדו אמו אמה שזכר לטהרמו ואי אמה שזכר אוכלין לטהרמו ואי מקלנין טומאה ככל שהוה שפיעה דלא מהני להו שזירה והיה דמ"ב שהיה רש"י שאוכל מטמא ככל שהוה אסמכתא היא ומיילי טובא מפיך מקבלת **ב** מ"י וילתנהו אלא אסמכתא ורש"י נעלמו חזר בו **ב** אמו ואת בנו (חולין ק"ז פג.) בשמעתה דפרה טמא טומאת אוכלים דהקשה למה לה קבלת טומאה היא גופה מטמא אדם ובגדים ומירץ רש"י דכי האי גוונא מפרש בכריתות **ב** דס שפיעה **ד**ך (כ"ה). כגון שפיעה בפחות מביצה **ב** כן מבייה ליה אוכל מלטרף ליה בהדי **ב**ק ומקבל האי **ב**ק טומאה אם יגע בטומאה ומטמא אשך אוכלין ואי לא אוכל הוא לא מקבל האי **ב**ק טומאה דמיה זה שיעור וכי נגע זה אוכלין אחריו טהרוין הן שאין נוגעין כביצה אלא **ב**צק לשון רש"י: **י** נ"ע"ע מוש' שנת 75. ד"ה א' נענין ומ' וזהם לל. ד"ה אמר:]

דאמר קרא ראשית. משמע שמהא היא ראשית ואלו שיריה ניכרים שמהא היא מותרת לשרא לאי כמפרש תרומת תמן מיה היתר יש בשיריה שמהא ראשיתן עושה שיריים כי הוה מעיקרה טבול הוה שרו בהנאה ואסורין באכילה השמא נמי שרו בהנאה באכילה משום תמן ולענין מלי הוה שיריים: **אמר קרא ראשית** **ו** ראשית **ו** ששיריה ניכרין לישראל **ו** יצתה זו שאין שיריה ניכרין יתיב רב אחא בר רב עויא קמיה דרב חסדא ויתיב ואמר משמיה דר' יוחנן **י** עניבים שנטמאו **ד** דורכן פחות פחות מביצה ויין כשר לביציה **א** אלא מקבל משקין מופקד פקידוי לאימת קא מיטמאי לבי חסדא להו לבי חסדא להו ליתיה לישעוריה אפי' הכי כביצה נמי **ו** דהתנן בטמא מת שפחתו זיתים ועניבים כביצה מכותה טהורין התם דאי עבר הכא לכתחלה גזירה דילמא אתי למיעבד יותר מביצה **א** ל רב חסדא **ז** מאן ציית לך ולרבי יוחנן רבך וכי טומאה שבהן להיכן הלבכה אלא קא סבר משקין מיבלע בליעי וכוון דאיטמו ליה אוכלא איטמו ליה משקין אמר ליה ואת לא תיבשרא דמשקין מופקד פקידוי והתנן בטמא מת שפחתו זיתים ועניבים **ז** מכותה כביצה טהורין אפי' אמרת בשלמא מופקד פקידוי משום הכי טהורין אלא אפי' אמרת מיבלע בליעי אמאי טהורין **א** ל הכא במאי עסקינן בעניבים שלא הוכשרו לאימת מתבשרי לבי חסדא להו **ב** כי פחית להו בציר להו שיעורא דאי לא תימא הכי הא דתניא **א** הא למה זה דומה לתרומת תותין **ז** (זיתים) ועניבים שנטמאה שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה הא היתר אכילה נמי אית ביה דאי בעי דריך להו פחות פחות מביצה אמר רבא גזירה **ז** דילמא אתי בוה לידו תקלה **א** אמר ליה אביי ומי חיישינן לתקלה והא שיעורא מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת אמר ליה יפת דוק ליה בין העצים שמן של תרומה רמי ליה בכלי מאוס גופא מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת אביי אמר משמיה דחזקיה רבא אמר דבי רבי יצחק בר מרתא אמר רב הונא לא שבו אלא פת אבל חיטי לא שמא יבא בהן לידו תקלה ורבי יוחנן אמר **א** פילו חיטי ואמאי יחוש דילמא אתי בהן לידו תקלה כדאמר רב אשי בשליקתא

(עיינין ל' : חולין קל"ג: א) (לקמן ד: ע"י מוש' חולין ק"י: ד"ה ואלא שמו', א) שנת קמח: ט טהרות מ"ב ומ"ג, (ז) נדרים ט"ט שפועות: (ח) מעילה כ"א, (ז) ו"ל כביצה מכותה, (ז) נשי מוש' כריתות י"ג ד"ה כין דנקא, (ז) (נעיל ג'כ), (ז) מ"ה ל"ג, (ז) (נעיל כ: זש"נ), (ז) ושמיני פרק ט"ו, (ז) (ויקרא י"א), (ז) (שם), (ז) (פ"ב מ"ג), (ז) (שם), (ז) (שם), (ז) מ"ה ונתנו כמות, (ז) ושנת כ"א.

תורה אור השלם

1. ראשית דגן תירוש ויצחק וראשית 13 צאקת תלתן. דברים י"ד

גליון הש"ס

ג"כ יצאה זו שאין שיריה ניכרין. תמוה לי לא"י לא מלא כל המדות אם היא טמא או לא ומלי הכל כפריים משמלת מפרש מומת תמן טבול פסא שמהן תמן ו' פסחן שאנין תמן דיכל לקרות לפסא תמן תרומה על ע"י פסחן דהא שיהי נכרין ומכירין אם תמן פסחן ומה שאנין תמן י"י לפיכך פסא ו' על הי' פסחן דהא שיריה נכרין: שם ורבינן פחות. עין חולין ק"י ע"כ מוש' ד"ה ואל שמו': שם א"ל קאי ופי חיישינן לתקלה. א"ל דלחך כתיב ליה דלא חיישי' לתקלה דמשקין כשני עומתים מיה מ' חו חולין אמרי' דחיישי' לתקלה ומישי' רש"י נעיל דך נל ע"י ואי: בתוס' ד"ה לאימת וכו' אין מקבל הכשר. עין כריתות י"ג ע"ה מוש' ד"ה כיון:

מוסף תוספות

א. דומיא דלמטא אחרים דבעינן כביצה כיון דהכשר ממש עליה. מוש' ר"פ. ב. אלא מ"ל דיבין לטומאת עצמן בן לטומאת אחרים בעינן כביצה. חי ה"ר.

רבינו הגאון

שחטו זיתים ועניבים כביצה מכותה טהור אפי' שנגע בתו וטמאן, ואי אהרר נטמאו גם המשקין, אמאי תמן טהור, ומישינן אפי' אבא דרב חסדא בשלמא הוכשרו ולא טמאן כנג טמא מת, אימת מטמא לבי מכתשו מן המשקה ודחסתי מנייהו, בתר דחסתי מנייהו כל דהו בצר ליה שיעורא דביצה, דהא כביצה מכותה הוי, וכוון דבצרי מביצה לא מיטמו, אבל דתי עניבים דאמר ר' יוחנן דאיי הוכשרו, דהא נטמאו קאמר, דאי לא תימא הכי דמשקה בעניבים בליע, הא דתימא הא למח זה דומה לתרומת תותים ועניבים שנטמאת שאין לו בה היתר אכילה ולא היתר הסקה כלל, אמאי לית ליה, והא אי דרך להו פחות פחות מביצה שרו בשותיה. עליה אביי ומי חיישינן לתקלה והתניא מליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת, ואי חיישינן דלמא אתי לידו תקלה הכי שריקן ליה, ושנין פת דזוקה לביך העצים, שפן נמי רמי ליה בכלי מאוס, ויכין ומאסי' לא אתי למיכל מנייהו.

כל שעה פרק שני פסחים לד.

עין משפט גר מצוה

קב א מ"י פ"א מהל'
 תרומות הל' ג:
 קב ב ע"ג הלכה כ:
 קב ג מ"י פ"ו מהל'
 מעשה הלכה ו:
 קה ד מ"י פ"א מהל'
 תרומות הלכה ג:
 קה ה מ"י פ"ט מהל'
 פסולי מוקדשין הלכה
 ז:
 קו ו מ"י פ"ב מהל' בית
 הזמורה הל' יד:

לעני רש"י

צ"ח ר"ש [צ"ח ר"ש].
 בצלמ"א ב"ש קט"ו.

רבינו הגנאל

וכן הייתי שליחא
 ומאיפסחא שרי לאלוקין
 בהו, אבל חייט שפינין
 וכוננא בהן דחיישין
 דלמא אכיל להו וכן
 חזיין ועבידי, דאחי ליה
 תקלה לא משהין להו,
 וכן אבא שאול גבל של
 וכן היה מחמם
 חזין בחיטין של תרומה
 שליקא ומאיפסחא כדי
 ללוש עיטא בטהרה, בעי
 רבה בר מנחם מאביי ורב
 גננה בני אביי הא דתנן
 בפ"ט דתרומות [פ"ו],
 שחילי תרומה שנטמאו
 ושחילן טהור מלטמא
 ואסורין מלאכלי פיר שיגום
 את האוכל, וכיון שטהור
 אכיל אסורין לאכל, א"ל
 הכי אמר רבה אסור
 לזריס, כלומר תרומה הן
 ובקדושתן קיימי, אמר
 לו פאי קמ"ל גידולי
 תרומה הן, הניגא גידולי
 תרומה תרומה, וכי תימא
 בגידולי גידולין עסקין
 טנון שקינן הגידולין
 וחזרו עוד וצמחו וברבי
 שאין זרע כלה, לא נמי
 גנניא א"ל (6) דתנן גידולי
 תרומה [תרומה] הן גידולי
 [גידולין] חזיין, ואוקימנא
 ברבי שורעו כלה, אבל
 ברבי שאין זרעו כלה
 אפילו גידולי גידולין
 אסורין, אשתיקי, פירוש
 דבר שאין זרעו כלה, כגון
 הלחך והשום והבעלים,
 אסור להו הכי א"ר ששת
 גידולי תרומה, מ"ש הואיל
 ונפסלו בחיטת הדעת,
 כלומר כיון שנטמאו היטח
 דעתו מהן ונפסלו, ואפריקנ
 הניחא למאן דאמר היטח
 הדעת פסול הגוף הוא,
 כלומר הרי הוא בכשר חזיר
 שאין לו היטח לעולם, אלא
 למאן דאמר היטח הדעת
 פסול טומאה הואי אמאי
 אסורין לא יתא הטפל
 חזיר מן העיקר, ואם
 טהור מטומאתו [אמאי]
 לא יהו מותרין פסול
 טומאה, ודחור גם דבריו,
 וחזרו לברר מחלוקת ר'
 יוחנן ורבי ליש, דאימרת
 ר' יוחנן אמר היטח הדעת
 פסול טומאה הוה שאם יבא
 אליהו וטהור שומעין לו,
 ר' שמעון בן לקיש אמר
 פסול הגוף הוה שאפילו
 יבוא אליהו וטהור אין
 שומעין לו, ומתובל עליה
 ר' יוחנן מהו דתניא בסוף
 המורה ר' ייטמא אל בנו של
 ר' יוחנן בן ברוקא אומר
 לול קטן היה בין כבש
 למזבח למערבו של כבש
 ששם הוה זורקין פסולי
 חטאת הניף כדי שתעובר
 הכלל

א) נ"י מוספת ד"ק קטו:
 קטו, ד"ה אחי לדי תקלה
 וכו', דבר הוה נמי מורה
 [טו], כ) תרומות פ"ט
 משנה ו, א) ר"ב מוחק
 דהוה [ז] משנת
 פ"ט מ"ד מ"ס, ב) כ) מ"ס
 ש, א) מוספתא דבבלי
 פ"ו ר"ב, א) [תקנן ט],
 ז) וי"ל, ח) [ז"ל והמילא],
 ט) [מוספתא פ"ו ה"ו],
 פ) נוסן משנה תרומות
 פ"א משנה ט, ז) [ועיין
 תוספתא יבמות טו ד"ה לא
 וכו', מנחם אר"ך דוחק'
 לכת ט, ד"ה דבי דוחק'
 שם ט, ד"ה אין מליקין
 דוחק' מנחם ט, ד"ה בני
 שח"א, פ) [דעהות פ"א
 ה"ה], ט) ע"י מהרש"א.

הגהות הב"ח
 (א) גמרא ושקל טהור
 מלמטה וכו' נכשי":

מוסף רש"י
 גידולי תרומה, אם
 זרעו, ופסלו דבר שרעו
 כלה כגון פסולה וקטנת
 (שבת יז).

מוסף תוספות
 א) הדרומה דמיה מופטין,
 ב) ה"פ"ש, ב) רמב"ם
 צריך להמתין עד למהור
 שתעברת צורתו, שם.

בשליקא ומאיפסחא. לאחר שנטמאו שולקן ואח"כ זורקין לצין העליס
 והן נמאסות וכו' הוה חייש ללמא אכיל להו מקמי דלשלקינהו או
 בשעה בשולקן: והיו מחמין לו חמין כחיטין של פסולה טמאה.
 שהיו לוקחין אותם מכהנים צוויל: ללוש כון עיטא בעסרה. כלומר
 א"ע"פ שרבי אוכל חולין בטרהיה היה
 לא חייש דילמא נגעו להי חטוים
 טמאים בעסרה דבעלו להו מתורת
 אוכל ולא מטמאו: סנו פרומות.
 מס' תרומות: מאי אמריסו. מידוש
 וטעמא בתרומות שאחס שונים צבית
 אדס גדול כרבה: פסילי תרומה.
 כגון שחילי כרוב וכישיין: פטרו
 מלמטא. אמריס שחזירין לקרקע
 צטלן מתורת אוכל: ואסורין מלאכול
 וקא ס"ד משום טומאה ולכהניס:
אסוריס לזריס. ללא אמרינן פקע
 סן תרומה מייניסו: ומאי קא משמע
 על גידולי תרומה כטרומה. אפילו
 דבדר שזרעו כלה כגון חייטין או
 זלעות שומין תנינא: וכו' סימא. האי
 אסורין מלאכול דבדר שאין זרעו כלה
 קאמנר כגון זלליס דקיס שקורין
 לציו"ש וכשפותלים אחת אחת לבדה
 הן נוספות ומתקבצות ששה ר"י ימד.
 ויינו גידולי גידולין אותן הנוספות
 עליהן שלא היו מרומה מטעם וגדולין
 עצמן כגון שחילי כרוב שהולכים
 ומרכיזין העלין הראשונים וצדיס
 החדשים העולין צקלה הוו גידולי
 גידוליס: עטבל גידולי מוסרין.
 א"ע"פ שנתמחה ככרי והוקבע למעשר
 ותל עלי שם טבל זרעו ולא הפריש
 מעשרותיו תחלה ולמח ונגמר וקצרו
 מותר לזכילת גברי עד שימחה ככרי
 ואף על גב דגידולי תרומה תרומה
 מדרכין הוה ולחמורא שלא להפסקי
 את הכהניס אלל גידולי טבל חולין הן
 והיינו כן שסקולן כשאר מנוחה ואוכל
 מהן ערלי עד שימרחס: צייסח
 הדעת. כשעטמא ממחלה הסחי
 דעתו מהס שזי מלשומן ונפסלין
 צהיס הדעת דמתיב גבי תרומה
 (במדב"ז י"ב) את משמרת תרומותי
 עבד לה שימור ולא תסיח דעתך:
פסול הגוף הוה. מעלה היא כקדשים
 שנפסלין דכפ וס פסול הוא לעצמו
 ואפילו יבוא אליהו ויחמר שלא נטמאו
 כל אותו הימים שסיח דעתו מהן
 אין שומעין לו: שפיר. משום הכי
 אסורין שאין שחילתן מועלת להן
 להסיר שם פסול מעליהן: אלל נמ"ד.
 כל מה שקדשים נפסלין צהיסח הדעת

א) נ"י מוספת ד"ק קטו:
 קטו, ד"ה אחי לדי תקלה
 וכו', דבר הוה נמי מורה
 [טו], כ) תרומות פ"ט
 משנה ו, א) ר"ב מוחק
 דהוה [ז] משנת
 פ"ט מ"ד מ"ס, ב) כ) מ"ס
 ש, א) מוספתא דבבלי
 פ"ו ר"ב, א) [תקנן ט],
 ז) וי"ל, ח) [ז"ל והמילא],
 ט) [מוספתא פ"ו ה"ו],
 פ) נוסן משנה תרומות
 פ"א משנה ט, ז) [ועיין
 תוספתא יבמות טו ד"ה לא
 וכו', מנחם אר"ך דוחק'
 לכת ט, ד"ה דבי דוחק'
 שם ט, ד"ה אין מליקין
 דוחק' מנחם ט, ד"ה בני
 שח"א, פ) [דעהות פ"א
 ה"ה], ט) ע"י מהרש"א.

בשליקא ומאיפסחא. קמת נראה דוקא שהן כבר מאוסות
 מותר להסוותן אלל למאס אסור דצמחן כן אחי
 ציה לדי תקלה כמו צדיכת עבדיס דבפרק הלוקח צהמה (בבבית
 דף כב.) אמרינן סאה תרומה טמאה שנפלה למוח מאה חולין טהורים
 ר"א אומר מרוס ומרקב צבמ" תרומות
 צפ"ה גרסין מרוס ומשקף ואומר
 ר"ת דצמאיפסחא משרף ויהנה ממנו
 צשעת שריפה: **בחחמין** י"ו חמין
 בחייטין של תרומה. אור"ת דלכהניס
 של צית רצי היו עושין דלשרל לא
 שריא אלל הגאה שאינה של כיליו כמו
 עירוב דמערכין לשרל בתרומה
 אלל הגאה של כיליו כגון להאכיל
 לצהממו או להליק אסור דלשרל לא
 דלחמרינן צפ"ק דמ"ש ע"ו (טו).
 (פ"א משנה י') נגזי חמרי' מדליקין צבתי
 כנסיות וצבתי מדרשות צבמן של
 תרומה שנטמא צרשות כון פירוש
 אס יש שם כהן דנר לאחד נר למאה
 ור"י אומר טעמא משום דלשרין
 משמרת תרומותי מה תרומה טהורה
 וכו' ומה טהורה דוקא לכהן קף
 ציד כהן פ"י שלל ששה אותה לזריעה
 טמאה דוקא לכהן וצטמאה ליכא
 אלל הדלקה ס': **מחורין מלמטא**
 תימה לר"י דצפ" קמא דשצת (דף פ):
 בפ"ט דתרומות [פ"ו],
 שחילי תרומה שנטמאו
 ושחילן טהור מלטמא
 ואסורין מלאכלי פיר שיגום
 את האוכל, וכיון שטהור
 אכיל אסורין לאכל, א"ל
 הכי אמר רבה אסור
 לזריס, כלומר תרומה הן
 ובקדושתן קיימי, אמר
 לו פאי קמ"ל גידולי
 תרומה הן, הניגא גידולי
 תרומה תרומה, וכי תימא
 בגידולי גידולין עסקין
 טנון שקינן הגידולין
 וחזרו עוד וצמחו וברבי
 שאין זרע כלה, לא נמי
 גנניא א"ל (6) דתנן גידולי
 תרומה [תרומה] הן גידולי
 [גידולין] חזיין, ואוקימנא
 ברבי שורעו כלה, אבל
 ברבי שאין זרעו כלה
 אפילו גידולי גידולין
 אסורין, אשתיקי, פירוש
 דבר שאין זרעו כלה, כגון
 הלחך והשום והבעלים,
 אסור להו הכי א"ר ששת
 גידולי תרומה, מ"ש הואיל
 ונפסלו בחיטת הדעת,
 כלומר כיון שנטמאו היטח
 דעתו מהן ונפסלו, ואפריקנ
 הניחא למאן דאמר היטח
 הדעת פסול הגוף הוא,
 כלומר הרי הוא בכשר חזיר
 שאין לו היטח לעולם, אלא
 למאן דאמר היטח הדעת
 פסול טומאה הואי אמאי
 אסורין לא יתא הטפל
 חזיר מן העיקר, ואם
 טהור מטומאתו [אמאי]
 לא יהו מותרין פסול
 טומאה, ודחור גם דבריו,
 וחזרו לברר מחלוקת ר'
 יוחנן ורבי ליש, דאימרת
 ר' יוחנן אמר היטח הדעת
 פסול טומאה הוה שאם יבא
 אליהו וטהור שומעין לו,
 ר' שמעון בן לקיש אמר
 פסול הגוף הוה שאפילו
 יבוא אליהו וטהור אין
 שומעין לו, ומתובל עליה
 ר' יוחנן מהו דתניא בסוף
 המורה ר' ייטמא אל בנו של
 ר' יוחנן בן ברוקא אומר
 לול קטן היה בין כבש
 למזבח למערבו של כבש
 ששם הוה זורקין פסולי
 חטאת הניף כדי שתעובר
 הכלל

א) נ"י מוספת ד"ק קטו:
 קטו, ד"ה אחי לדי תקלה
 וכו', דבר הוה נמי מורה
 [טו], כ) תרומות פ"ט
 משנה ו, א) ר"ב מוחק
 דהוה [ז] משנת
 פ"ט מ"ד מ"ס, ב) כ) מ"ס
 ש, א) מוספתא דבבלי
 פ"ו ר"ב, א) [תקנן ט],
 ז) וי"ל, ח) [ז"ל והמילא],
 ט) [מוספתא פ"ו ה"ו],
 פ) נוסן משנה תרומות
 פ"א משנה ט, ז) [ועיין
 תוספתא יבמות טו ד"ה לא
 וכו', מנחם אר"ך דוחק'
 לכת ט, ד"ה דבי דוחק'
 שם ט, ד"ה אין מליקין
 דוחק' מנחם ט, ד"ה בני
 שח"א, פ) [דעהות פ"א
 ה"ה], ט) ע"י מהרש"א.